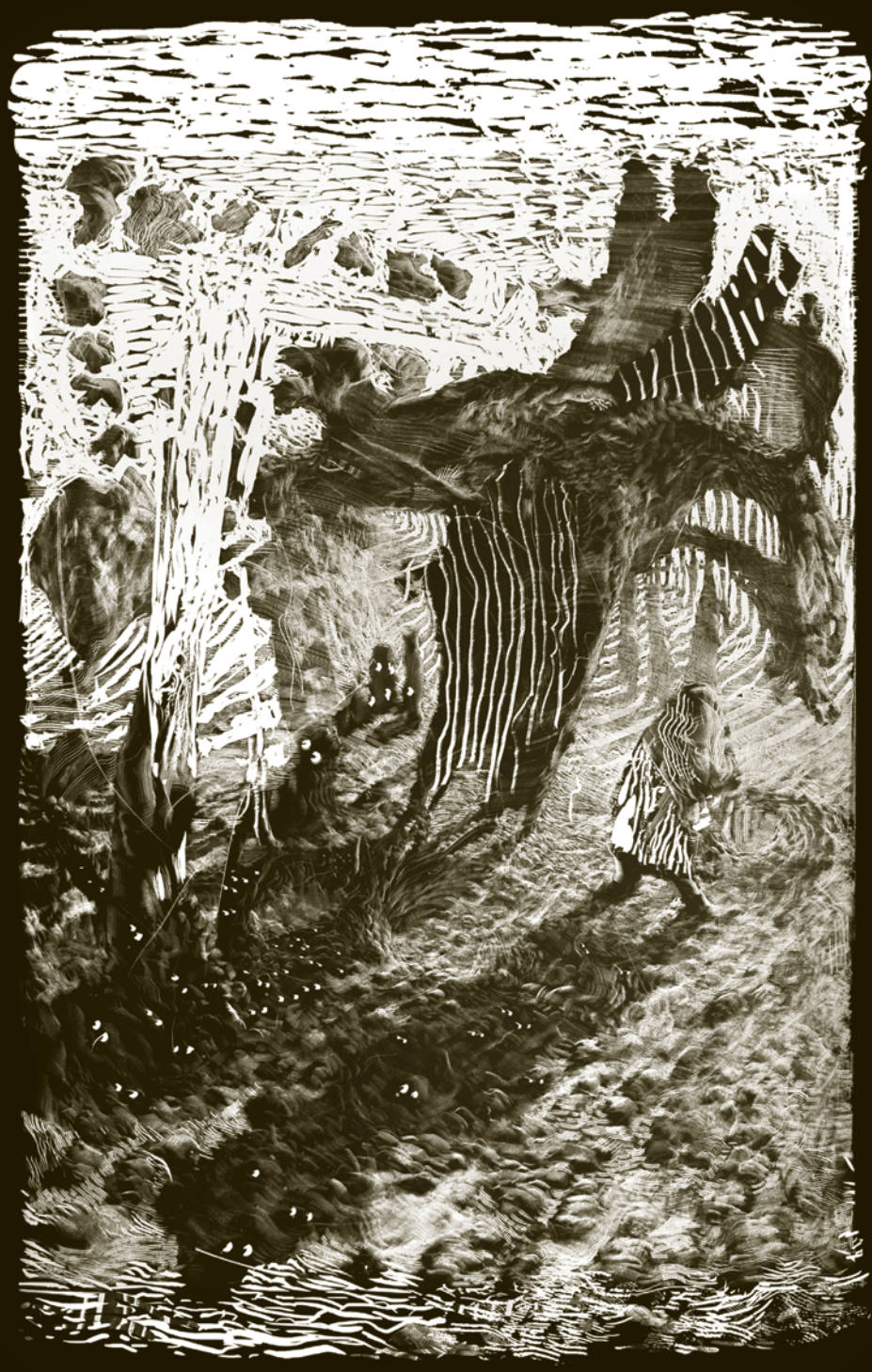


JURAJ ŽEMBERA
V RUKAVIČKÁCH
Z VLASTNEJ KOŽE

 PERFECT

V RUKAVIČKÁCH Z VLASTNEJ KOŽE





JURAJ ŽEMBERA
V RUKAVIČKÁCH
Z VLASTNEJ KOŽE

ILUSTROVAL PETER UCHNÁR

Kniha vyšla vďaka jemnocitu pre poéziu
Andrey Egyedovej a Pala Kanoša,
Marušky Katreniakovej,
Danky a Jozefa Pindiakových,
Irenky Kucharovej,
Romana Ranušu a Martina Vanča

© Juraj Žembera 2013

Illustrations © Peter Uchnár 2013

Utrpenie Milostná predohra k milostnej básni

(a. i.)

Apokryf Platóna

*Ak je duša jaskyňa
musí v nej žiť drak.
A je len otázkou času
kedy bude nablízku princezná
a je len otázkou času
kedy bude v jaskyni pusto.*

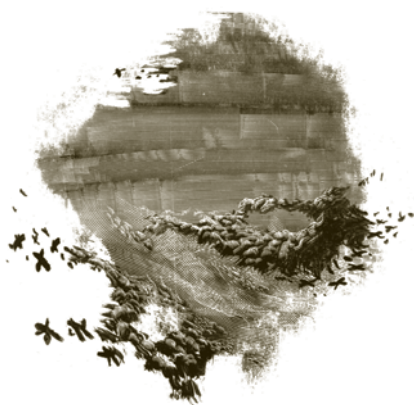
Nesprávnejšia strana noža Sonet o nej

Vstúp do deja nech v lyrike sa niečo deje
dvaja sa bijú tretí povie taste
holými rukami útočia na steč
v prehranom boji keď za veršami nik nie je.

Má svoj parfum v ňom vonia tvoja koža
chaos čo robí nebu aj peklu raster
má presné pravidlá raz tie raz tie raz tie
pre omyl do číh rúk sa ruky zložia.

Láska tá nespoločenská hra pre dvoch
o tom že nevedia že nesúložia
pre pokoj hráča protihráčov ošial'

závislá ako dieťa na nočníku
nie neverí v zmenu hráčskeho zvyku
a jej krédom je *credo credo credo...*



La femme fatale

*Básnikom ho robí to
čo nenapísal
nie je básnik
len píše básne.*

Preklala si ho rohom hojnosti
celá z čistej slonoviny
ponorná rieka mlieka
otvorí ranu
bránu pre hostí
a tá bez kostí zalezie do kostí
keď bude mať dosť príde znova
ako niekto iný
nebezpečne smrteľná
nebezpečná kým nie je
smrteľne jedovatá.

La femme fatale

Krídla sú z plochých kostí
aj svet ten guľatý
tromfy voľne za pásom
v páse sa postí
je ploský
a pre oblosť krídla vykostíš
ľudskosť je viera v nedotknuté
odtlačky prstov zasa človečina
mimo gule zakrivená doguľata.

La femme fatale

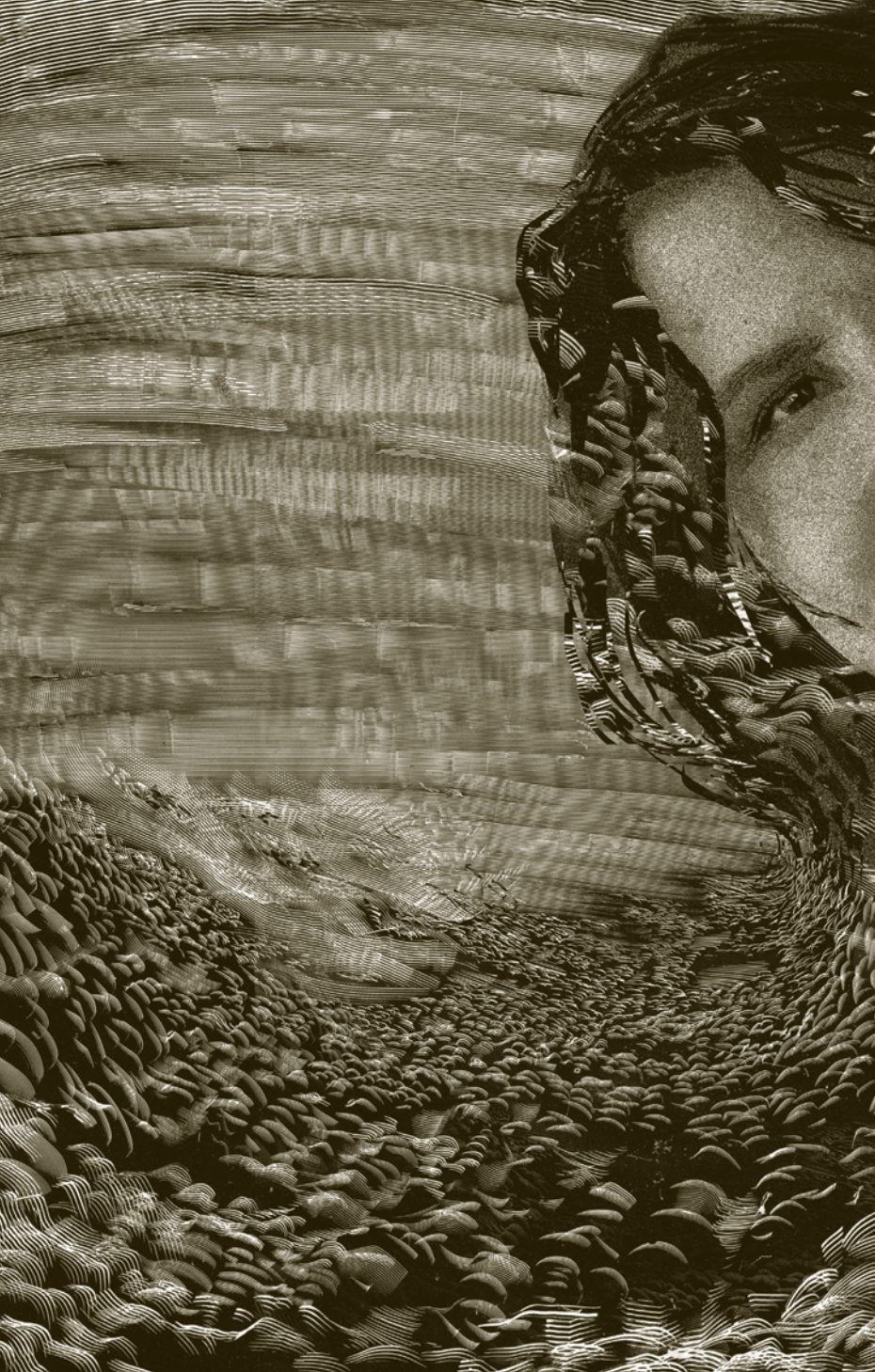
Po jednej slabikuje vodu dážd'
čoho sa nedá dotknúť
ruky si nad topiacim umýva
v páse sa zlomí urobí mostík
dotkne sa nás

zhora
zhora zvlášť
živá voda nastrihaná z prúžku
do tvojej delty odteká
utopené už nebude čisté
čiara do kruhu
tvrdá mäkká niekam odniekiaľ
hlava napichnutá na ceruzku
nástroj kata.

La femme fatale

S odstupom ceruzky
kreslíš na figurálny podklad
nepredajný obraz
najpredajnejší motív
na rukavičky z vlastnej kože
celá z čistej slonoviny
s jedným rohom
a ranu lížu jazyky
bez plameňa
bez hlavy
každý inou rečou
čo s takou presilou
jeden svet na jedného
a nemenných letokruhov
odtlačkov prstov – vrstevníc
je menej ako prstov
medzi nimi večnosť ako zatiaľ
tým medzi nimi začal
škrt výšky kde sa pád nezarátal.

La femme fatale



Vidiš
povieš s nehou
aj to popletieš
koľko takých lieta po svete
na ktorom stojíš na podstavci
schovaná pred ním
s krídlami v korzete
mýtus nemá logiku a čas
Vulkán žije vo Venuši
a Venuša na dne Etny
veci v sebe stratené
majú koniec abstraktný nie nekonkrétny
na tenkej špajli
omotanej citmi
sekundové ale chvíľkové
jarmočný necesér
cukrová vata.

La femme fatale

Prvá v hre keď tu nie je aj keď je tu
vynesie čo má na ruke
obhajobu odvetu
láska je slon bez pamäti
a najťažšie sa prebúra
cez nechránený oblúk cimburia
a biely slon čo nad ním letí
z bielej mieša omeletu
robí dlhý nos ceruzku strúha
chobotom vrhá dážď kde-tu
na cintorín slonov vežu etui
ale keď dávi to je dúha!
Od rúk kata po Piláta.

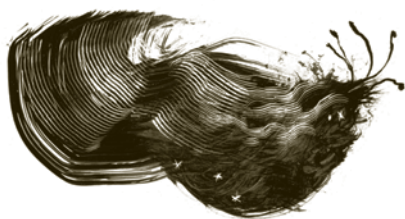
La femme fatale

Preklala si ho rohom hojnosti
preklatý
a nedotknutý prekliaty
až šťastia sa to dotklo
má len koniec nikdy happy end
bez slova sa
na tvoje zdravie
z rany napije
a dá viac slonoviny do klov
šťastie – hra na jeden dotyk
dotyk a ratatatata.

La femme fatale...

Post scriptum

*Prebiješ esom jeho kráľa
a eso ešte väčším esom
no to čo si k hre nepridala
na kosti tlačí ako mäso.*



V rukavičkách z vlastnej kože

Múze Je to vo veršoch? V týchto?
Uzavretá spoločnosť koniec otvorený
odpoveď má príchod do stanice ticho
kým vystúpi dokáže sa zmeniť.
Prekvapí javorový list na javore
sú o tom verše. Ale ktoré? Ktoré...

Vystúpim radšej zo seba než z nej
nežnej nežnej nežnej
zraňujúcej
som z armád buniek čo už padli
a čo padnú nabudúce.
Najprv preliať krv
s rozbitým nosom krv zavetrím
neveriaci pokojný. Jedna dve tri...
Zaštepené dotykom
prsty jariny prsty oziminy na desaťkrát
do rany zasadiť
časťou tela sa delí celok.

Juh ma ťahá na sever sever na juh
ty si tu a ja tam
kto nehrešil keď prosil
mám toľko posíl
čo ma premáhajú
že po poludníku ženy vajatám.

Čo sa dá ešte čakať po krásne?
Viac ešte viac... nie viac nie.
Krása doplatí na to že má začiatok prikrásny
slová viaznu ticho neviazne?
Otázky sa zmenia tiež
nezmení sa otáznik.

Voľným pádom sa približuje k žene
aj vzdáva sa od ženy
mení sa odtieň modrej na nebi
raz maharadža raz páža
modré z neba zostáva
čo bolo bolo krv sa zráža
krvi sa nezbavím v riedkej je hustá
budem ju mať preliatu a sladkú
čo mi bohyne odpúšťania neodpustia
zmieriť sa so sebou
pri prázdnom stole nevyvolať hádku.

Vybitý len oči svietia na to čo nepatrí kutni
osud je veselý pútnik
osud je veselý už vie že bude smutný
najprv ma zabil potom sputnal
dal mi slučku na krk pod nohy taburet
jeho výška vyváži sa zlatom a to má byť dole
to čo ma spája s bytím nie je trolej
to čo sa zarezáva do tela je kutňa.

Nôž je tabu
rež!

Dýchnuť na jantár
tam kde vstúpil vlas
a otvoriť ho
v rukavičkách z vlastnej kože.

Otvorená spoločnosť a jeden koniec
každá chuť skončí v psej sline
sú o tom verše
možno tieto ale určite aj iné.